

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 23 Μαΐου 1898

Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 22

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 164)

Οἱ ναῦται ἔσπευσαν τότε νὰ ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἄλλος ἓνα σχοινί, ἄλλος ἓνα βαρέλι, ἄλλος μίαν σανίδα, —κάτι τι τελοσπάντων ἱκανὸν νὰ ἐπιπλεύσῃ, ὥστε νὰ πιισθῇ ἀπ' αὐτὸ ὁ Μαρτίνος Χόλτ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδα ἓνα σῶμα νὰ διασχίσῃ ἄνωθεν τὸν ἀέρα, καὶ πίπτον, νὰ ἐξαφανισθῇ ἐντὸς τῶν κυμάτων.

Ἦτο δευτέρον δυστύχημα ;
... Ὁχι ! ἦτο πτώσις ἐκουσία ... ἦτο πρᾶξις αὐταπαρνήσεως. . .

Ἀφ' οὗ ἔδесе καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ σχοινίου, ὁ Χοὺντ ἐσύρθη κατὰ μῆκος τῆς κεραίας, καὶ ἐρρίφθη πρὸς βοήθειαν τοῦ ἱστιορράφου.

— Δύο ἄνθρωποι εἰς τὴν θάλασσαν ! ἀνέκραξε τὸ πλήρωμα.

Ναί, δύο . . . ὁ εἰς διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄλλον . . . ἄλλ' ἂν ἐπνίγοντο καὶ οἱ δύο ; . .

Ἦδη, διὰ μιᾶς μικρᾶς στροφῆς τοῦ πηδαλίου καὶ διὰ τῆς καταλλήλου διατάξεως τῶν ἱστιῶν τῆς, ἡ γολέττα ἐμενε σχεδὸν ἀκίνητος.

Ὁ Μαρτίνος Χόλτ καὶ ὁ Χοὺντ ἀνεφάνησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀφρισμένης θαλάσσης. Ὁ Χοὺντ ἐκολύμβη ταχύς, διευθυνόμενος πρὸς τὸν ἱστιορράφον. Οὗτος, ἀπέχων ἤδη ἑκατὸν περίπου ὀργυιάς, ἐνεφανίζετο καὶ ἐξηφανίζετο διαδοχικῶς, — μελάνδον σημεῖον δυσδιάκριτον ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαινομένων κυμάτων.

Τὸ πλήρωμα, ἀφ' οὗ ἐρρίψε τὰ σωσίδια ἐκεῖνα, ἀνέμενε νὰ ἐξαφανισθῇ τὸ ἀποθησόμενον. Ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ,

ἔγινε. Περὶ λέμβου οὐδεὶς λόγος. Θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ καταβιβασθῇ μὲ τοιαύτην τρικυμίαν, διότι ἡ θάνατρεπέτο ἢ θὰ ἐθραύετο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

— Ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο . . . καὶ οἱ δύο ! . . ἐψιθύρισεν ὁ πλοίαρχος Ἀν Γκύ.

Εἶτα, πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον :

— Τζέμ ! . . τὴ βάρκα ! . . . ἐφώναξε.

— Ἄν διατάξετε νὰ καταβιβασθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος, εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ ἐπιβιβασθῶ πρῶτος, μολονότι θὰ διακινδυνεύσω τὴν

ζωὴν μου. . . Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ διαταχθῶ !

Ἐπηκολούθησαν στιγμαὶ τινες ἀπειργράπτου ἀγωνίας διὰ τοὺς θεατὰς τῆς σκηνῆς ταύτης. Οὐδεὶς ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν θέσιν τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ, ὅσον δυσχερὲς καὶ ἂν ἦτο.

Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν κραυγαί. . . Ὁ Χοὺντ ἀνεφάνη τελευταίαν φορὰν μεταξὺ δύο κυμάτων. Ἐβυθίσθη ἐκ νέου, εἶτα δέ, ὡς ἂν ὁ ποῦς τοῦ συνήντησε στερεόν τι ἔρεισμα, ἐφάνη καὶ πάλιν κολυμβῶν δι' ὑπερανθρώπου ἀγῶνος καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαρτίνον Χόλτ, ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος εἶχε βυθισθῇ. . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζέμ Βέστ ἐχαλάρωσε τοὺς πόδας (σ κ ό τ ε ς) τῆς ἀρτεμονίδος (τ ο υ ρ κ ε τ ί ν α ς) καὶ τῆς μικρᾶς προτονίδος, καὶ ἡ γολέττα ἠδυνήθη νὰ πλησιάσῃ ἕως πεντήκοντα ὀργυιάς.

Νεαὶ κραυγαὶ τότε κατίσχυσαν τοῦ θορύβου τῶν μαινομένων στοιχείων.

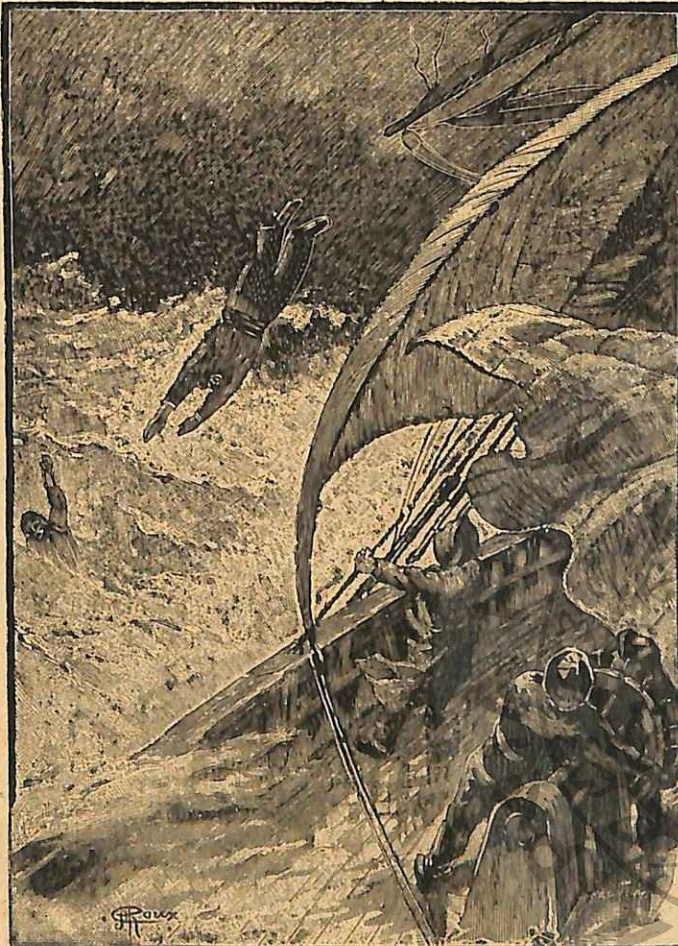
— Οὐρρά ! . . Οὐρρά ! . . Οὐρρά ! ! ἀνεκραύγαζε τὸ πλήρωμα ὀλόκληρον.

Διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ χειρὸς ὁ Χοὺντ ἐβάσταζε τὸν Μαρτίνον Χόλτ— ἐντελῶς ἀδρανῆ πλέον καὶ ἀκίνητον, — ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκολύμβη μὲ δύναμιν, πλησιάζων ὁλονὲν τὴν γολέτταν.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε καὶ ἤρπασεν ἓνα π α λ α μ ᾶ ρ ι, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἀπὸ τὸ πλοῖον.

Μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Μαρτίνος Χόλτ ἀπέτθη παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ πρωραίου ἱστοῦ, ὁ δὲ Χοὺντ, ἀνευ ἔχοντος κοπώσεως, ἐφαίνετο ἑτοιμὸς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του !

Ὁ ἱστιορράφος ἐδέχθη τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἀπῆ-

«Εἶδα ἓνα σῶμα νὰ διασχίσῃ ἄνωθεν τὸν ἀέρα.»
(Σελ. 169, στήλ. α').

τει ή κατάστασίς του. 'Ητο άρχή άσφυξίας. 'Αλλ' όλίγον κατ' όλίγον έπανήλθεν ή άναπνοή· ίσχυραί τινες έντρίβαι τόν έκαμαν νά συνέλθη και επί τέλους ήνοιξε τούς όφθαλμούς.

— Μαρτίνε Χόλτ, τώ είπεν ό πλοίαρχος Λάν Γκνύ, μάς έγύρισες, βλέπω, από πολύ μακριά. . .

— Ναι, πλοίαρχέ μου, πραγματικώς... άπεκρίθη ό Μαρτίνος Χόλτ περιβλέπων... 'Αλλά ποίος ήλθε και μ' έπηρε; — 'Ο Χούντ. . . άνέκραζεν ό ναύκληρος, ό Χούντ έκινδύνευσε τή ζωή του για νά σέ φέρη από εκεί-πέρα. . .

Και καθώς ό Χούντ ίστατο όπισω και παράμερα, ό Ουρίλγκερλής έστράφη και τον ώθησε προς τόν Μαρτίνον Χόλτ, οι όφθαλμοί του όποίου εξέφραζον τήν ζωηροτέραν εύγνωμοσύνην.

— Χούντ, είπε, μ' έσωσες !.. χωρίς έσέ, τώρα θα ήμουν πνιγμένος. . . σ' εύχαριστώ. . .

'Ο Χούντ ούδέν άπεκρίθη.

— 'Ε, Χούντ ! υπέλαβεν ό πλοίαρχος Λάν Γκνύ· δέν άκούεις λοιπόν ; . . .

'Ο Χούντ έφαινετο τωόντι ως νά μή ήκουε τίποτε.

— Χούντ ! έπανέλαβεν ό Μαρτίνος Χόλτ, πλησίασε... Θέλω νά σ' εύχαριστήσω... θέλω νά σου σφίξω τó χέρι.

Και έτεινε τήν χείρα προς τόν σωτήρα του.

'Αλλ' εκείνος όπισθοχώρησε βήματά τινα, κινών τήν κεφαλήν, με ύφος ανθρώπου μή άξιούντος επαίνους και εύχαριστίας διά πρᾶγμα τόσον άπλούν. . .

Κατόπι, διευθυνθείς προς τήν πώρραν, επανέλαβε τήν εργασία του και αντικατέστησεν ένα τών ποδών τής άρτεμονίδος, ό όποιος είχε θραυσθή συνεπεία ενός ίσχυρού κλυδωνισμού τής θαλάσσης, συγκλονίσαντος τó πλοϊον από τής τρόπιδος μέχρι τής κορυφής τών ιστών !

'Ηρως πλήρης θάρρους και αυταπαρήσεως αυτός ό Χούντ !, 'Αλλά και άνθρωπος άνεπίδεκτος πάσης συγκινήσεως, πάσης διαχύσεως, άφ' ου ούτε και τήν ήμέραν εκείνην δέν κατορθώθη νά νοίξη τó στόμα του, τó από τόσου καιρού κλειστόν ! Περιέργος άνθρωπος τέλος πάντων !

'Εν τούτοις ή τρικυμία εξηκολούθησε με τήν αυτήν έντασιν και επανειλημμένως μάς έπροξένισε σοβροτάτας άνησυχίας.

'Εκατοντάκις έφοβήθημεν μήπως θραυσθώσιν οι ίστοί, και επί τέλους ήναγκάσθημεν νά συστείλωμεν τόν δόλωνα και νά περιορισθώμεν εις τήν άρτεμονίδα και εις τήν μικράν προτονίδα, διά νά διατηρηθώμεν εις άντιμονήν (τ ρ α β έ ρ σ ο).

— Τζέμ, είπεν ό πλοίαρχος Λάν Γκνύ περί τήν πέμπτην ώραν, είναι άνάγκη νά όπισθοχωρήσωμεν.

— Θα όπισθοχωρήσωμεν, πλοίαρχε, αλλά είναι πολύ επικίνδυνον. . .

Τωόντι ή όπισθοχώρησις έν τρικυμία ειné τι εξόχως επικίνδυνον και δέν γίνεται ειμή έν εσχάτη άνάγκη, όταν δηλαδή τó πλοϊον δέν είναι δυνατόν πλέον νά διατηρηθώ εις άντιμονήν. 'Αλλως τε, προς άνατολάς στρεφόμενος ό 'Α λ β ρ α ν ο ς, θαπέμακρύνετο έν τής όδοϋ του, έν τώ μέσω του δαιδάλου τών πάγων, τών συσσωρευμένων προς εκείνο τó μέρος.

'Επί τρεις ήμέρας, — 6, 7 και 8 Δεκεμβρίου, — ή θύελλα εξηκολούθησεν εις τά πελάγη εκείνα, συνοδευομένη υπό χιονοστρόβιλων, οι όποιοι έπέφερον σημαντικήν κατάπτωσιν τής θερμοκρασίας. 'Εν τούτοις ή άντιμονή κατορθώθη νά τηρηθώ, άφ' ου ή άρτεμονίς, σχισθεΐσα υπό τού άνέμου, αντικατεστάθη δι' άλλης εξ ύφάσματος στερεωτέρου.

Είπε περιττόν νά είπω, ότι ό πλοίαρχος Λάν Γκνύ άνεδείχθη άληθής ναυτικός, ότι ό Τζέμ Βέστ επέδλεψε τά πάντα, ότι τó πλήρωμα εξετέλεσε τās διατάγας των θαυμασίως, ότι ό Χούντ ήτο πάντοτε ό πρώτος εις τó έργον, είτε περί άπλου χειρισμού έπρόκειτο, είτε περί κινδύνου. . .

'Αληθώς θα ήτο δύσκολον νά συλλάβη τις άκριβή ιδέαν περί του ανθρώπου τούτου. 'Οποία διαφορά μεταξύ του Χούντ και τών περισσοτέρων άνδρών, τών εκ Φαλλκλάνδης ναυτολογηθέντων, προπάντων δέ του ύποναυκλήρου Χήρνε ! Με μεγάλην δυσκολίαν επετύγγανέ τις παρ' αυτού εκείνο, τó όποϊον έδικαιούτο νά περιμένη και νά παιτή. Ναι μέν υπήκουε, διότι έκουσίως ή άκουσίως όλοι υπήκουον εις άξιωματικών τόσφ επιβλητικών και αυστηρών, οίος ό Τζέμ Βίστ. 'Αλλ' όπίσω του αιώσιως διεμαρτύρετο, και παρεπονείτο, και ψιθύριζε... 'Ω βέβαια, τίποτε καλόν δέν προοιωνίζοντο αυτά διά τó μέλλον. Είλικρινώς, ήρχισα νά φοβούμαι αυτόν τόν άνθρωπον. . .

'Εννοείται ότι ό Μαρτίνος Χόλτ δέν εδράδυνε νά αλλάξη τήν τακτικήν ύπηρεσίαν του, και ότι αυτός δέν παρεπονείτο διόλου. 'Αφωσιωμένος εις τó πλοϊον του και εις τó επάγγελμά του, ήτο ό μόνος ό όποιος, υπό έποψιν ικανότητος και ζήλου, ήδύνατο νά συναγωνισθώ προς τόν Χούντ.

— Λοιπόν, Χόλτ, τόν ήρώτησα μίαν ήμέραν, ένφ συνωμίλει μετά του ναυκλήρου, εις ποίας σχέσεις εύρίσκεσαι τώρα μ' εκείνον τόν παράξενον Χούντ;.. 'Από εκείνην τήν ήμέραν πού σ' έσωσε, σέ πλησιάζει κάπως περισσότερο ;

— 'Οχι, κύριε Ζώρλιγκ, απήντησεν ό ιστορράφος. 'Απεναντίας μου φαίνεται ότι μ' άποφεύγει. . .

— Σε άποφεύγει ; . . περιέργον !

— Αυτό δά έκαμνε και πρώτα !

— Πολύ περιέργον !

— Είναι όμως άληθές, είπεν ό Ουρίλγκερλής. Κ' έγώ τó παρητήρησα πολλές φορές.

— Σε άποφεύγει λοιπόν όπως και τούς άλλους; ήρώτησα πάλιν τόν Χόλτ.

— Έμένα. . . περισσότερο από τούς άλλους !

— Μά γιατί αυτό, άρά γε ;

— Δέν ήξεύρω τίποτε, κύριε Ζώρλιγκ !

— 'Η άλήθεια είναι πώς του χρωστάς μιá μεγάλη μεγάλη λαμπάδα ! είπεν ό ναύκληρος προς τόν Χόλτ, υπαινισσόμενος τήν σωτηρίαν του. Πρόσεξε όμως νά μήν τού την άνάψης έμπρός του, γιατί έγώ τόν ξεύρω, θα τήν σβύση άμέσως !»

'Εξεπλάγην πολύ με όσα ήκουσα και σχεδόν δέν τά έπίστευσα. 'Εν τούτοις έπρόσεξα έκτοτε και άντελήφθην ό ίδιος, ότι πράγματι ό Χούντ άπέφευγεν εις πᾶσαν περίστασιν, επιμόνως και έσκεμμένως, νά πλησιάσῃ τόν ιστορράφον μας. Ούδέν λοιπόν δικαίωμα έπίστευεν ότι είχεν επί τής εύγνωμοσύνης του, άφ' ου τώ έσωσε τήν ζωήν ; 'Εντελώς άνεξήγητον !

Μετά τó μεσονύκτιον τής 8 προς τήν 9 Δεκεμβρίου, ό άνεμος έδειξε κάποιαν τάσιν νά γίνη ανατολικός. 'Αν συνέβαινε τούτο, ό 'Α λ β ρ α ν ο ς θα ήδύνατο νά κερδίση ότι είχε χάσει διά τής εκκλίσεως κατά τήν τρικυμίαν, και νά συνεχίσῃ τόν πλούν του επί του τεσσαρακοστού τρίτου μεσημβρινοϋ.

Τήν δευτέραν πρωϊνήν ώραν, εύρέθημεν εις θέσιν νάναπετάσωμεν περισσότερα ίστία, χωρίς κίνδυνον πλέον. Ούτω με τó ήμιόλιον του άκτίου, τόν επίδρομον, τήν προτονίδα και τήν άρτεμονίδα, ό 'Α λ β ρ α ν ο ς επανήλθεν επί τής όδοϋ, άφ' ής τόν είχεν άπομακρύνῃ ή τρικυμία.

Εις τó μέρος εκείνο τής άνταρκτικής θαλάσσης, οι πλωτοί πάγοι ήσαν πολυαριθμότεροι, υπήρχε δέ κάποια έλπίς, ότι ή τρικυμία, έπισπεύσασα τήν άποσύνθεσιν, θα είχεν ίσως θραύσῃ προς άνατολάς τó παγόφραγμα.

[Έπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΥ ΛΑΚΚΟΝ ΣΚΑΠΤΕΙ

Τό κακό που σχεδιάζει μεσ' 'α τόν κόσμ' ό πονηρός, άπ' τή μύτη του τó βγάλει ό Θεός ό τιμωρός. Κι' ό κακός που ετοιμάζει λάκκο για νά πέσουν άλλοι, πέφτει μέσ' αυτός και πάλει τó κακοῦργο του κεφάλι.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΕΓΑΣ ΓΕΡΩΝ

'Αγαπητοί μου,

ΠΟΘΕΤΟ ότι ή Πολιτική δέν σας ενδιαφέρει. . . Τά μαθήματα, αϊ ψυχασγωγίαι, όλα τά τερπνά και τά ύψηλά πράγματα τής ζωής—ιδού ό κληρος τής ωραίας σας ήλικίας. Αϊ ταπεινά φροντίδες, οι σκληροί αγώνες, τά χυδαία συμφέροντα, τά παθη και τά μίσση, τά όποια συνταράσσουν τόν κόσμον

των με γά λ ω ν, τά βλέπετε μακρόθεν, ως άπλοι και εύτυχεις θεαταί, άλλα διά τó μέλλον φανταζόμενοι, άλλα όνειροπολύντες. . . Διά τούτο δέν είναι δυνατόν νά σας ενδιαφέρῃ ακόμη ή Πολιτική, — και μάλιστα όπως αντιλαμβανόμεθα τόν όρον έδώ εις τήν 'Ελλάδα. Πραγματικώς, περί του Πολιτικού έχομεν εκ προλήψεως πολύ χαμηλήν ιδέαν. Νομίζομεν, ότι τó επάγγελμά του είναι νά βαπτίζῃ παιδιά, νά κάμνῃ φίλους, νά διδῇ ψευδεις ύποσχέσεις, νά ποικτᾷ ψήφους, νά εκλέγεται Δήμαρχος ή Βουλευτής, νά γίνεται κατόπι 'Υπουργός και . . . έτελείωσέ. Και κατά τó μάλλον ή ήτιον φρονούμεν, ότι διά τó επάγγελμα αυτό δέν χρειάζεται παρὰ μία φυσική επιτηδειότης, όλίγος πλούτος ίσως, κάποιον οίκογενειακόν όνομα κάποτε, και τó πολύ-πολύ, μικρά δόσις εύγλωτίας' άλλ' ούτε διάνοια ίσχυροτέρα, ούτε μόρφωσις τελειότερα, ούτε χαρακτήρ ανώτερος, ούτε άλλο τι μέγα προτέρημα, φυσικόν ή ήθικόν.

Τοιουτοτρόπως έσυνειθισαμεν νάντιλαμβανόμεθα συνήθως τόν Πολιτικόν—χαμηλόν, άτερπῃ και έπομένως άνάξιον νάπασχολήσῃ τήν ήλικίαν σας, τήν όποιαν, ως σας είπον, μόνον «τά τερπνά και τά ύψηλά πράγματα τής ζωής» άπασχολούν. Διά τούτο, φαντάζομαι ότι δέν θα ιδήτε με πολλήν εύχαρίστησιν τόν τίτλον τής σημερινής μου έπιστολής, ό όποιος—θά το γνωρίζετε ίσως, — είναι ό τίτλος, και ό μ ο ν ο ς τίτλος μάλιστα, του Γλάδστωνος, του 'Αγγλου Πολιτικού, ό όποιος απέθανε κατ' αυτάς. . . Και θά μου είπῃτε : Τί μάς ενδιαφέρουν ήμᾶς τά πολιτικά, και μάλιστα τής 'Αγγλίας ; Τί κοινόν μεταξύ ήμῶν και τής Βουλῆς τών Λόρδων ή τών Κοινοτήτων ; Τί «ύψηλόν και τερπνόν» είμπορεϊ νά μας παρου-

σιάσῃ εις 'Αγγλος Πολιτικός ; Τί σας ήλθε νά μας όμιλήσετε σήμεραν διά τόν Γλάδστωνα ;

'Ε, μή τρέχετε !.. 'Ολοι οι πολιτικοί του κόσμου, αν απέθνησκαν διαμιάς, — πού ό Θεός νά μή το δώσῃ ! — δέν θα σας όμιλούσα διά κανένα. 'Αλλά διά τόν Γλάδστωνα, αϊ, σιωπή... τó πρᾶγμα διαφέρει πολύ. . . 'Ο Γλάδστων δέν ήτο κοινός τις πολιτικός, ούτε όπως αντιλαμβανόμεθα έδώ κακώς τούς πολιτικούς, ούτε απλώς όπως πρέπει νά είναι. 'Ο Γλάδστων υπήρξεν ό μέγιστος τών συγχρόνων άνδρών τής 'Αγγλίας και μία τών μεγίστων φυσιογνωμιών του Αϊώνος τούτου. 'Ο Γλάδστων υπήρξε τύπος άνδρος μεγαλοφους, ήθικου και έναρέτου. Δι' εύρυτάτης παιδείας εκάλιέργησε τήν διάνοιάν του, και δι' αύτῆς διέπλεσε τόν χαρακτήρα του εις άδάμαντα πρώτου μεγέθους, ή λάμψις του όποίου εφώτισεν όλον τόν κόσμον. Πρώτα έγινε με γ α ς α ν ή ρ, και κατόπι με γ α ς π ο λ ι τ ι κ ο ς. 'Η πολιτική του ήτο διά τούτο ύψηλή π ο λ ι τ ι κ ή, βάσιν και σκοπόν έχουσα τó ήθικόν ιδεώδες—τήν άλήθειαν, τήν δικαιοσύνην, τήν έλευθερίαν. Και διά τούτο, και όταν πλέον δέν ήτο Πρωθυπουργός, ήτο ό Μέγας 'Ανήρ, τόν όποϊον εθαύμαζε και έλάτρευεν όχι μόνον ή 'Αγγλία, άλλ' όλόκληρος ή πολιτισμένη 'Ανθρωπότης. 'Ο βίος του υπήρξε παράδειγμα φιλοπονίας, εύσεβείας, αρετῆς, οίκογενειακής αγάπης' ή δέ έν Χωουάρδεν ιστορική έπαυλις του, όπου άπεσύρετο μετά τούς κοινοβουλευτικούς αγώνας, ζών ήσυχως μετά τής οίκογενείας του, ήρων θαλερός και άκμαίος, μελετών, συγγράφων, ύλοτομών και φυτεύων δένδρα, είχε μεταβληθῇ εις επίγειον Παράδεισον,—διότι εις Παράδεισον μεταβάλλεται ή κατοικία, ή όποία στεγάζει συννηωμένα τó πνεῦμα και τήν αρετήν.

Τοιούτος έν μεγάλας γραμμαίς ό Μέγας Γέρων, τόν όποϊον εθρήνησεν όλος ό κόσμος. Δι' ήμᾶς τούς 'Ελληνας ή μνήμη του θα είναι διττός λατρευτή και σεβαστή : και ως Μεγάλου 'Ανδρός και ως Μεγάλου Φιλέλληνος. Ουδείς ήγάπησε περισσότερο αυτόν τήν 'Ελλάδα,—διότι διά νάγαπή κανείς τήν 'Ελλάδα πρέπει νά έχῃ μεγάλην ψυχὴν και ούδείς είχε μεγαλύτεραν από τόν Γλάδστωνα ! 'Ως φιλόλογος, κατέγινετο εις τά ελληνικά γράμματα, ελάτρευε τόν 'Ομηρον, τόν έγνωρίζεν εκ στήθους, και κατέλιπε θαυμασίας 'Ομηρικές Μελέτας. 'Ως πολιτικός πάλιν υπερησπίσθη πάντοτε τά δίκαια τής 'Ελλάδος και εις πᾶσαν περίστασιν ή ίσχυρά φωνή του άντήχει πρώτη, πλήρης αγάπης και δικαιοσύνης. 'Ο άνδρας τού Γλάδστωνος, ό όποιος θα στηθῇ μετ'

όλίγον έν 'Αθήναις, θα είναι ούτως είπειν ή αίσθητοποίησις τής εύγνωμοσύνης, τήν όποιαν αιώνιαν και άπειρον όφείλει προς αυτόν πᾶς 'Ελληνα !

Βλέπετε τώρα ότι ό Γλάδστων δέν είχε καμμίαν σχέσηιν με τόν πολιτικόν, με τόν όποϊον εφοβήθητε κατ' αρχάς μήπως σᾶς άπασχολήσω ; Και αν όνειροπολήτε νά γίνετε μίαν ήμέραν πολιτικοί,—μήπως όλα τά στάδια δέν όνειροπολύνται κατά τήν εποχὴν τής νεότητος ; — έμαντεύσατε ότι ή πολιτική είναι κάτι τι ύψηλότερον, ή όπως τήν έννοούμεν κοινώς ;

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

1η 'Η μ έ ρ α : Είχα πάρα-πολλήν εργασίαν αυτήν τήν εβδομάδα· έρροκάνισα τόσο πολύ ! Τήν Δευτέραν όμως έκαμα τελοςπάντων μίαν τρύπαν εις τó μαγειρείον, κοντά εις τήν πόρταν του ντουλαπιού—καλή θέσις, δέν είν' έτσι :

Χθές εξεπλάγην πολύ, πού ήυρα τήν μικρήν μου τρυπίτσαν φραγμένην με κάρβουνο. Βεβαίως ή υπηρέτρια δέν θα ήξευρε ποίος έκαμεν αυτήν τήν τρύπαν, και πώς εύρέθη εκεί— άνοησία της ! όλίγον αν είχε σκεφθῇ, θά το ένοούσε.

Σήμερα έκαμα άλλην τρύπαν εις άλλην θέσιν πλέον καταφανή και εβγήκα μάλιστα έξω και έπεριπάτησα επάνω και κάτω, διά νά δείξω εις τήν υπηρέτριαν, ότι έγώ είχα κάμῃ τήν τρύπαν—άλλά δέν το ένόησε και έκαμε τó ίδιον πάλιν, τήν έφραξε.

2α 'Η μ έ ρ α : Μετόκησα εις τήν τραπεζαρίαν· έδώ ό κόσμος είναι περισσότερον μορφωμένος. Πρὸ όλίγου τούς έπεσκέφθην και είμαι εύχαριστήμενος από τó σέβας πού μου έδειξαν. 'Ολοι εις τó δωμάτιον άνέβησαν εις τά καθίσματα και παρηκολούθουν προσεκτικὰ τās κινήσεις μου. 'Ηκούσα, ότι ό κόσμος κάμνει υπόκλισιν εις όσους σεβείται, αλλά ποτέ έως τώρα δέν είχα ακούσῃ, ότι αναβαίνει και εις τά καθίσματα. 'Ομολογώ, ότι πολύ μου ήρεσε.

3η 'Η μ έ ρ α : Σήμερα έπεσκέφθην τήν τραπεζαρίαν εκ νέου. 'Ενας άνδρας ήτο μόνον εκεί. 'Ερριψεν έν ύπόδημα ακριβώς εκεί πού ήμουν· ήγγισε μόνον τó άκρον τής ούρας μου, πιστεύω κατά τύχην. 'Ητον άστεϊόν όμως, πώς επέτυχε τó άκρον τής ούρας μου. Τό διηγήθηκα εις τόν Μ α κ ρ ο μ ο υ σ τ α κ ο ν, και αυτός έγέλασε παράξενα· ό ποντικός αυτός έχει πολλήν όρεξιν νά γελά, περισσότερον από ότι πρέπει.

4η 'Η μ έ ρ α : Σήμερα τó πρωϊ ήυρα

ένα κομμάτι ψωμί ἀλειμμένον με βούτυρον ἀκριβῶς ἐμπρός εἰς τὴν τρύπαν μου· εἶνε χρωματισμένον με ἐν ὧραιον κυανοῦν χρώμα. Κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν βεβαίως ἔχει ἐτοιμάσῃ αὐτὸ τὸ ὠραῖον δῶρον δι' ἐμέ—τί ἀγάπη! Δέν μου ἐβάσταξε νὰ χαλάσω αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα εἰς τὸ χρωματισμένον μέρος, καὶ δι' αὐτὸ ἐρροκάνισα μόνον ἕνα-δουῖ ἀσπρα ψυχουλάνια, ποῦ ἦρα τριγύρω.

57 Ἡ μέρα: Ἐπῆρα ἕνα μεγάλον φόβον. Διηγούμενη εἰς τὸν Μακρο-μύστικον διὰ τὸ ψωμί αὐτὸ τὸ

χρωματισμένον καὶ αὐτὸς μ' ἐρώτησε μετ' ἐμπαικτικὴν του φωνήν: «Καὶ πόσο ἀπ' αὐτὸ ἔφαγες, παρακαλῶ;» Τοῦ εἶπα, ὅτι δέν μου εἶχε βαστάξῃ νὰ το χαλάσω αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα. «Πολὺ καλὸ αὐτὸ γιὰ σένα» μοῦ λέγει «διότι αὐτὸ τὸ ὠραῖο κομμάτι εἶνε δηλητηριασμένον». «Δέν το πιστεύω» τοῦ εἶπα, τὸ ἐπίστευσα ὅμως. «Ὑστερ' ἀπὸ σένα θὰ πᾶῃ μὴ γάτα» εἶπεν, ὅταν ἔφρευγα. Ἐπῆρα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ εἶχε δίκαιον: ὕστερ' ἀπὸ ἐμένα, ἦλθε μία γάτα, τὴν ἄκουσα νὰ νικουρίζῃ ἀπ' ἐ-

πάνω.—Ἡ ἀθλία! μοῦ ἐπῆρε τὸ ψωμί ἐκεῖνο, τὸ χρωματισμένον. Καλλίτερα ὁμῶς, ἂν το ἔφαγε θὰ τὴν πάθῃ, καθὼς λέγει ὁ Μακρομύστικος. — Ἐπῆρα ὅλα τὰ ἐπιπλά μου καὶ ἀφῆκα αὐτὸ τὸ κακὸ σπίτι καὶ τώρα ἵδρυσά ἄλλην κατοικίαν εἰς τὸ πλαγιὸν σπίτι.

Ἐδῶ ἔχω περισσοτέραν ἡσυχίαν.

ΤΥΡΟΦΑΓΟΣ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

Η ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ 1879—ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ—1899

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΟ πρῶτον-πρῶτον φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἐξεδόθη τῇ 1 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1879. Ἐπομένως τὴν 31 Ἰανουαρίου 1899 συμπληροῦται ἀκριβῶς μία εἰκοσαετία ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδε τὸ φῶς τὸ ἡμέτερον περιοδικόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην λοιπόν—τέλη Ἰανουαρίου ἢ ἀρχὰς Φεβρουαρίου, — πρέπει νὰ ἐορτασθῇ ἡ Εἰκοσαετία τῆς Διαπλάσεως, νὰ γίνουν δηλαδὴ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἐορταί, τὰς ὁποίας προανηγγείλαμεν ἤδη, με σκοπὸν νὰ συγκεντρωθῶν καὶ νὰ συσφίγγθῶν ἀκόμη περισσότερον περὶ τὴν ἀγαπητὴν τῶν Διάπλასιν οἱ ἀπανταχοῦ Ἑλληνόπαιδες.

Εἴπομεν καὶ ἄλλοτε ὅτι ἡ μακροβίότης τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖ μοναδικὸν παράδειγμα μεταξὺ τῶν ἐλληνικῶν περιοδικῶν. Καὶ μόνον τὸ ὅτι κατῴρθε νὰ ζῇ ἡ σὴ, ὑπερ-νικήσασα ὅλας τὰς δυσκολίας, θὰ ἦτο ἀρκετὸς τίτλος τιμῆς καὶ ὑπερφηανείας δι' αὐτήν. Ἀλλὰ δέν εἶνε τοῦτο μόνον. Πρέπει νὰ ληθῇ ὅτι ὅφει καὶ πῶς ἔζησε, καὶ τί ἔκαμε, καὶ πόσον ὠφέλησε, καὶ πόσον διέπλανε καὶ διεπαιδαγώγησε καὶ πόσον ἔτερψε καὶ ἐμόρφωσε κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς τῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ ληθῇ ὅτι ὅφει ἡ πάντοτε αὐξοῦσα πρόοδος τῆς, ἡ ἀνοίμετος τάσις καὶ φροντίς πρὸς τελειοποίησιν, τὸ πάντοτε ἀκμαῖον καὶ νεανικὸν αὐτῆς σφρίγος, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἔζησεν ἕως τώρα, ἀλλὰ καὶ θὰ ζῇ, ἡ σὴ. Πρέπει νὰ ληθῇ ὅτι ὅφει ὅτι σήμερον, μετὰ παρέλευσιν εἰκοσαετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς τῆς, εὐρίσκειται εἰς ὅλην τῆς τὴν ἀκμήν, ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε συνεκέντρωσε περὶ αὐτὴν τόσους ἐλληνόπαιδας, οὐδέποτε ἔδρασε ζωηρότερον, οὐδέποτε ἐνέπνευσε περισσοτέρας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον... Τότε δὲ μόνον θὰ ἐννοηθῇ, πόσον ἀξίζει πραγματικῶς νὰ ἐορτασθῇ—καὶ μάλιστα ὅσο τὸ δυνατόν ἐπισημότερον καὶ πανηγυρικώτερον,—ἡ Εἰκοσαετηρίς αὕτη, ὡς θρίαμβος τῆς Πανελληνίου Νεολαίας, ἡ ὁποία καυχᾶται ὅτι ἡγάπησε, διετήρησε καὶ ἀνέδειξεν (αὕτη ἀποκλειστικῶς) τὸ κάλλιστον τῶν Περιodikῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῶν Ἐορτῶν τῆς Εἰκοσαετηρίδος δέν καθιερώθη ἀκόμη εἰς τὴν ἐντέλειαν. Πιθανὸν νὰ μεταβληθῇ καὶ νὰ συμπληρωθῇ ἀκόμη, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποῖον θὰ δείξετε ὅλοι σας διὰ τὴν ἐορτήν, καὶ τὸ ὅποῖον, ἂν εἶνε ὅσον πρέπει, εἴμφορεῖ νὰ

δώσῃ μεγαλητέρας διαστάσεις εἰς τὴν Εἰκοσαετηρίδα καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐορτασθῇ ὄχι μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πόλεις, ὅπου ὑπάρχουν ἀρκετοὶ συνδρομηταὶ ἐνδιαφερόμενοι, καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ ἱκανοὶ νὰ ἀναλάβουν τὴν πρωτοβουλίαν. Τοῦτο δὲ θὰ εἶνε τῶν ὠραίων καὶ πρωτοφανέων, ἂν κατὰ τὴν ὁρισθεσμένην ἡμέραν καὶ ὥραν, οἱ ἐπιλεκτοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχουν, εὐρεθῶν συγχρόνως ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνηγμένοι, καὶ ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τοῦ ἐλληνισμοῦ ἀνηχήσῃ μία καὶ ἡ αὐτὴ φωνή, μία καὶ ἡ αὐτὴ εὐχή, εἰς καὶ ὁ αὐτὸς παῖς!

Ὅπως δὲποτε, εἶνε ἀποφασισμένον ἀπὸ τοῦδε:

Α'.—Νὰ κοπῇ ἐν ἀναμνηστικὸν μετάλλιον, τὸ ὁποῖον νὰ ποικτήσουν, μετὰ τὸ σχετικὸν Δίπλωμα συνωδευμένων, ὅλοι οἱ οἱ φίλοι μου, καὶ νὰ το ἔχουν, ὄχι μόνον εἰς ἀνάμνησιν τῆς Εἰκοσαετηρίδος, ἀλλὰ καὶ ὡς γυνώσκειν τιμὴν καὶ ὅτι εἶνε συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως.

Β'.—Νὰ γίνῃ μία μεγάλη ἐορτὴ εἰς τὸ Θέατρον, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπίβλεψιν ἐγκρίτων Κυριῶν, καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην νὰ παρευρεθῶν ὅλοι οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ συνδρομηταὶ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Θὰ παρασταθῇ ἐν ἐξάισιον δράμα, ἐπιτηδὲς διὰ τὴν νεολαίαν γραμμένον, — ἔχον δὲ ὅτι ὅφει μὴ τὸν Μικρὸν Λόρδον, δράμα ἐξηγμένον ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος, — θάπαγ-γελοῦν ποιήματα καὶ μονόλογοι, θὰ παιχθῇ μία κωμῆς, καὶ εἰς τὸ τέλος μία φασμαγορικὴ εἰκὼν, παριστώσα ἀληγορικῶς τὸν Θρίαμβον τῆς Εἰκοσαετηρίδος. Θὰ πραγματοποιηθῇ δηλαδὴ ὑπὸ εὐρυτέραν κλίμακα τὸ σχέδιον τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, τὸ ὅποῖον ἐπρότειναν, ὡς ἐνθυμῆσθε, οἱ φίλοι μας Καρθαδίας, Πάλλης καὶ Συρμόπουλος.

Γ'.—Νὰ ἐκδοθῇ ἐν Πανηγυρικῶν Λεύκωμα ἐκτάκτως πλούσιον καὶ πολυτελές, με χρωματιστὰς εἰκόνας, με ἄρθρα, με διηγήματα καὶ με ποιήματα ὅλων τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων συνεργατῶν μας. Θὰ ἔχῃ καὶ ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ θὰ εἶνε τρόπος τινὰ μία Λογοδοσία τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς Εἰκοσαετίας πεπραγμένων.

Λοιπὸν, εἰς τὸ Λεύκωμα τοῦτο καλεῖσθε σήμερον ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» νὰ συνηγῶνται καὶ σῆς. Εἶνε μία τιμὴ, ὀφειλομένη εἰς ὑμᾶς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην σας.

Καὶ ἰδοὺ πῶς θὰ συνεργασθῇτε:

Εἰς τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα, μεταξὺ τῶν ἄλλων, θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἰδιαιτέρον τμήμα, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Καὶ ἐν ἄλλο τμήμα, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΓΝΩΜΑΙ ΓΟΝΕΩΝ, ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Καὶ ἰδοὺ τώρα πῶς θάποτελεσθῶν τὰ τμήματα αὐτά:

Ἐκαστος ἐξ ὑμῶν—συνδρομητῆς ἢ συνδρομητριά, ἢ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ αὐτοῦ, — καλεῖται καὶ δικαιούται νὰ στείλῃ εἰς ὁλίγας ἰδιοχείρους γραμμάς, ὑπογεγραμμένας μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ καὶ μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ) τὴν γνώμην του περὶ τῆς «Διαπλάσεως».

Ἡ Γνώμη αὕτη πρέπει νὰ ἔχῃ ἑκτασιν συνήθους Γνωμικοῦ, δηλαδὴ νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰς πέντε ἢ τὸ πολὺ τὰς δέκα γραμμάς. Πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη μετὰ προσοχὴν εἰς χωριστὸν καὶ ὅσο τὸ δυνατόν καλὸν χαρτί (διότι καὶ τὰ χειρόγραφα θὰ φυλαχθῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως εἰς ἀνάμνησιν) νὰ φέρῃ δὲ τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γράψαντος.

Ἐκ τῶν γνωμῶν τούτων αἰώραιότερα καὶ αἰσυντομώτερα καὶ ἐκλογὴ νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ χώρος. Διὰ τοῦτο καὶ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων, θὰ προτιμηθῶν ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι θὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐνωρίτερα.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια τῆς σελ. 163)

— Ὑστερα; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ὑστερα, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ἄμμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ, νὰ πέφτῃ μέσα ἔστην τρύπα, ποῦ ὄλφ ἐμεγάλονε. . . . Ἐκατάλαβα πῶς θὰ με τραβοῦσε ὅλον μέσα, καὶ φαντάσου πειὰ τὸ φόβον μου! Τότε ἔβγαλα τὰς φωνὰς καὶ ἔτρεξες. Ὅπως ὅλες τὲς φορὲς, ἐστὶ καὶ σήμερον ἐσὺ με γλύτωσες. . . . Ἐνοεῖς τώρα λοιπὸν ὅτι καλλίτερα ἔχω νὰ μὴ φάγω, παρὰ νὰ ξαναπλησιάσω τὴν καταραμένη ἐκείνην τρύπα;

— Καὶ τί ἐσυλλογίζουσιν ἐκείνην τὴν ὥρα;

— Εὐέρω γὰρ: τίποτα. . . . Μὲ εἶχε περιχύσῃ ἕνας κρύος ἰδρώτας. . . . Ἀφῆσέ με τώρα. . . . μὴ μοῦ τὸ θυμίζῃς πειὰ γιὰ ἀνατριχίλα.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Καὶ ἡ Μηλιά ἐφίλησε πάλιν τὸν ἀδελφόν της.

Τὸ ἐσπέρας τὰ παιδιὰ ἐπαιζαν μετὰ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα πετράδια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐρῇ εἰς τὸ κουτί. Ἀσπρα, πράσινα, γαλάζια—σὰν τὰ μάτια τῆς Μητέρας, καθὼς ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης, — κίτρινα, κόκκινα, κάθε λογῆς! Πῶς ἔλαμπαν, πῶς ἀστραποβολοῦσαν εἰς τὸ φῶς! Καὶ τί πολλὰ ποῦ ἦσαν! Ἡ Μηλιά ἐμέτρησεν ἑκατὸν μαργαριτάρια, ἑκατὸν

Αἱ Γνωμαὶ εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1898. Ἐχετε λοιπὸν καιρόν, βλέπετε, νὰ σκεφθῇτε καὶ νὰ γράψετε κατὰ τὴν ὥραιον καὶ χαρακτηριστικὴν περὶ τῆς ἀγαπητῆς σας Διαπλάσεως.

Ὡς πρὸς τὰς Γνώμας τῶν Γονέων, τῶν Κηδεμόνων καὶ τῶν Διδασκάλων, καλεῖσθε, ὅσοι θέλετε, νὰ παρακαλέσετε τοὺς γονεῖς σας, ἢ ὅσοι δέν ἔχετε γονεῖς, τοὺς κηδεμόνας σας (θεῖους, μεγάλους ἢ ἑσπερούς ἀδελφοὺς κτλ.) ἢ τοὺς οἰκοδιδασκάλους σας, ἢ τελοσπάντων ἐκεῖνους ἐκ τῶν διδασκάλων, μετὰ τὸν ὅσον εἶσθε συνδεδεμένοι, ὥστε νὰ δύνανσθε νὰ τοὺς παρακαλέσετε χωρὶς νὰ φανῇτε ἀδίκαιοι, — νὰ σας γράψουν τὴν γνώμην των περὶ τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ Γνώμη αὕτη θὰ γραφῇ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὁρους ὡς καὶ ἡ διήγησις καὶ θὰ σταλῇ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Καὶ ἐπίσης ἀπὸ τὰς ὠραιότερας καὶ συντομωτέρας ἐκ τῶν Γνωμῶν τούτων, θάποτελεσθῇ τὸ σχετικὸν Τμήμα τοῦ Πανηγυρικοῦ Λεύκωματος.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ, ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του, ὄχι μίαν μόνον ἄλλου τινός, ἀλλὰ καὶ περισσότερων. Τὸ πλεῖθος τῶν Γνωμῶν, ὅσοι μέγα καὶ ἂν εἶνε, δέν θὰ ἐνοχλήσῃ ποσὺς τὴν Διάπλასιν. Ἀπεναντίας θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πολὺ, καὶ θὰ σας εἶνε εὐγνώμων καὶ διὰ τὴν νέαν ταύτην ἐκδόλυσιν, νέον δείγμα τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης.

Ὁ Γιαννάκης ἐκάθητο πλησίον τῆς καὶ ἡ Μηλιά ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς: (Σελ. 174, στήλ. 6').

. . . . Μίαν ἡμέραν τὰ παιδιὰ ἔχασαν τὸν λάρον των. Ὁ Γιαννάκης τὸν ἐκράζε, τοῦ ἐσφύριζε, τίποτε. Ὁ λάρος δέν ἐφαίνετο πουθενά.

— Νὰ μὴ μάς τον ἐσκότωσαν; εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ὅχι δά' ἀπάντησεν ἡ Μηλιά· τώρα ποῦ ἐγίνε καλὰ ἡ φτερούγα του, θὰ ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους του. Δέν σοῦ το εἶπα, ὅτι μὴ μὲρα θὰ μάς ἀφήσῃ;

— Ὁ ἀχάριστος! Καὶ λὲς νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ πειὰ;

— Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε.

Τὸ ἐσπέρας τὰ παιδιὰ εἶχαν ἐπιστρέ-

ψῇ πλέον εἰς τὸ σπήλαιον, ὅταν ἤκουσαν ἔξωθεν ἕνα πετρώγιμα καὶ εἶδαν τὸν λάρον νὰ εἰσέρχεται μετὰ τὴν συνήθη του ἡμερότητα καὶ ἀφοβίαν, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν μερίδα του ἀπὸ τὸν δεῖπνον. . . .

— Νὰ τοῖς! ἐφώναξεν ὁ Γιαννά-

κης περιχαρής. "Ελα εδώ! "Ελα εδώ! Και άπλωσε τὸ χέρι του, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθισεν ὁ λάρος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπήδησεν εἰς τὰ γόνατά του.

— Μπα! ἰδὲς Μηλιά, τί ἔχει ἐπάνω 'στὸ λαιμό του! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Γιαννάκης. "Ενα χαρτί μὲ γράμματα. . .

— Μὲ γράμματα; ! . . Δόσε μού το! "Η Μηλιά ἐπῆρε τὸν λάρον, ἐβγῆκεν εἰς τὸν ἐξώστην, διὰ νὰ βλέπῃ καλλιτέρα, καὶ εἶδε πραγματικῶς ἕνα χαρτάκι, κολλημένον εἰς τὰ πτερὰ τοῦ λαιμοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέγραψε μὲ τρόμον τὰς λέξεις αὐτάς:

« Ἰ π ἄ ρ χ ε ι κ α ν εἰς μ ε ῖ σ α εἰς τ ὠ ν Β ρ ᾶ χ ο ν; »

— "Ω δυστυχία μας, Γιαννάκη! ἀνέκραξε τότε ἡ Μηλιά. Πάει! μᾶς ἀνέκαλυσαν! . . Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ χωρὶς ἄλλο!

— Νά σου 'πῶ τὴν ἀλήθεια, κ' ἐγὼ βαρέθηκα πειὰ κλεισμένους τόσο καὶ ἐδῶ μέσα, ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης.

— "Αν ἤμεθα τοῦλάχιστον ἐξασφαλισμένοι. . .

— Χμ! ἂν αὐτὸς πού μας γράφει, εἶνε κανένας κακὸς ἄνθρωπος καὶ θέλει νὰ μας πάρῃ γιὰ νὰ μας παραδώσῃ 'στὴ γρηά;

— Νὰ ἰδοῦμε, θά μας γράψῃ πάλι καὶ αὔριο; . . Τώρα θὰ βρέξω τὸ λαιμὸ τοῦ γλάρου γιὰ νὰ ξεκολλήσῃ τὸ χαρτί».

Καὶ μὲ ἕνα πανὶ βρεγμένον, ἡ Μηλιά ἀπῆλλαξε τὸν λάρον ἀπὸ τὸ χαρτί καὶ ὕστερα τὸν ἄφησε ἐλεύθερον. "Αλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ καὶ ἀπεσύρθη εἰς μίαν ἄκρην τοῦ σπηλαίου, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ περάσῃ ἐκεῖ-μέσα τὴν νύκτα.

"Η Μηλιά ἐκοιμήθη πολὺ ἄσχημα. . . Τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὴν ἀνησυχοῦσε, τὴν ἐφόβιζε. . . Ποῖος νὰ το ἔγραψε ἄρά γε, καὶ μὲ ποῖον σκοπὸν; Καὶ πῶς εἶχεν ὑποπτεῦθῃ ὅτι ὑπῆρχον ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸν βράχον; καὶ διατὶ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ; "Απὸ ἀπλὴν περιέργειαν ἢ ἀπὸ συμφέρον; Καὶ ἂν, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Γιαννάκης, ἦτο κανένας κακὸς χωρικός, καὶ ἐνόησε ὅτι ἐκεῖ-μέσα εὐρίσκοντο τὰ παιδιὰ πού τα εἶχαν χαμένα τόσον καιρὸν; Τί ἀγωνία!

"Ολην τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐδρεχεν. . . "Οταν ἐγύρισεν ὁ λάρος, τὰ πτερὰ του ἦσαν τόσο βρεγμένα, ὥστε βέβαια δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρατήσουν ἐπάνω χαρτί.

"Αλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας, ὁ λάρος ἐπέστρεψε χωρὶς γράμμα.

"Ενα πρωὶ, τὰ παιδιὰ ἤκουσαν πυροβολισμούς. . . "Ω, φθάνει νὰ μὴ τοὺς ἐσκότωσαν τὸν λάρον των! Τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ, ἦτο ἡ μόνη των συντροφία, καὶ κάθε βράδῃ ποῦ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπήλαιον, τοὺς ἤρχετο νὰ του ὁμιλήσουν, νὰ τον ἐρωτήσουν τί εἶδε καὶ τί ἤκουσεν ἔξω. . . "Α, εἶχαν βαρεθῇ πλέον τὰ

παιδιὰ τὴν ἐρημίαν ἐκείνην. "Ο Γιαννάκης μάλιστα ὑπέφερε πολὺ. Εἶχε συχαθῇ καὶ τὰ ψάρια καὶ τοὺς ἀστακοὺς καὶ ὅλα τὰ θαλασσινά. "Ετρωγε μὲ πολλὴν ἀνορεξίαν καὶ ἐλίγνευε καθημερινῶς. "Ολίγον ἀκόμη καὶ θάρρωστούσε. . . "Α δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνουν ἐκεῖ μέσα. "Επρεπε νὰ φύγουν ὅπως-ὅπως. . .

Τὸ βράδῃ ὁ λάρος ἄρρησε πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ. Τὰ παιδιὰ ἦσαν μελαγχολικώτατα. "Επὶ τέλους τὸ ἀγαπημένον τους πούλι ἐζάνη. . .

— Νά τος! νά τος! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης. Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς μᾶς τον ἐσκότωσαν. . . Τί καλὰ!

"Ο λάρος ἔτρεξεν ἴσια ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τῆς Μηλιάς καὶ τῆς ἐχάιδευσεν μὲ τὸν λαιμὸν τὰ χέρια.

— Κι' ἄλλο γράμμα, Γιαννάκη! εἶπε τότε ἡ Μηλιά. Γιὰ νὰ ἰδῶ τί λέει.

"Ο Γιαννάκης ἐκάθισε πλησίον τῆς καὶ ἡ Μηλιά ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

« Δ ε ν μ ο υ ἀ π α ν τ ῆ σ α τ ε . Εἰ σ θ ε π α ι δ ῖ α . " Α κ ο υ σ α τ ᾶ γέ λ ι α σ α ς . Γ ι α τ ῖ μ ε ν ε τ ε π ᾶ ν τ α μ ε ῖ σ α 'ς τ ὸ β ρ ᾶ χ ο ; Π ρ ο σ ῃ ξ ε τ ε ν ᾶ μ εἰ δ ῆ τ ε . Θ ᾶ εἶ μ α ι μ ε ῖ σ α σ ῇ μ ῖ ᾶ β ᾶ ρ κ α καὶ θ ᾶ ρ ῖ ψ ω μ ῖ ᾶ τ ο υ φ ε κ ῖ ᾶ 'ς τ ὸ ν ᾶ ῖ ρ α . Β ᾶ λ ε τ ε ἕ ν α μ α ν δ ῆ λ ι 'ς ἕ ν α ξ ὕ λ ο , γ ῖ ᾶ ὁ σ η μ ᾶ δ ι . " Α π ρ ο σ π α θ ῆ σ ω ν ᾶ ἔ λ θ ω ν ᾶ σ α ς ε ὕ ρ ω . »

— Αὐτὰ λέγει μονάχα, Μηλιά; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης ἅμα ἡ ἀνάγνωσις ἐτελείωσε.

— "Ηθελες κι' ἄλλα; . . . Σ' ἕνα τόσο κομματάκι χαρτί πόσα μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ;

— Θάπαντῆσῃς;

— Πῶς; Μὲ τί;

— Εξέρω κ' ἐγώ; "Αν θέλῃς ὅμως, γράψε του νὰ μας στείλῃ λίγες πατάτες, γιὰ τὴν ἐπεθύμησιν πολλή.

— Τί παιδί πού εἶσαι! Δὲν ἔχω οὔτε πέννα, οὔτε μελάνιν, οὔτε μολύβι, οὔτε χαρτί, καὶ οὔτε κόλλα γιὰ νὰ κολλήσω τὸ γράμμα 'στὰ φτερά τοῦ λάρου, καὶ σὺ μου λὲς τώρα, «γράψε του νὰ μας στείλῃ πατάτες»! . . . "Α, ὦχι! ὦχι! Εἶνε παγίδα, γιὰ νὰ μας πιάσουν καὶ νὰ μας πᾶν 'στὴ γρηά. . . Πρέπει νὰ φύγουμε ἄμέσως. . . αὐτὴ τὴ νύκτα! ἅμα θὰ βγῇ ὁ ἥλιος, πρέπει νὰ ἤμεθα μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ! Γιὰ ἄκουσε τί λέγει:

«Εἶσθε παιδιὰ. "Ακουσα τὰ γέλια σας.» Βλέπετε; Αὐτὸς πού μας γράφει, μᾶς ξεύρει. . . Καὶ θὰ εἶνε βέβαια κακὸς, γιὰτί ἐμεῖς, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθαναν οἱ γονεῖς μας, δὲν ἔχουμε κανένα φίλο. . .

Θὰ ἰδοῦμε λοιπὸν καμμιὰ μέρα νὰ ἔμβῃ ἐδῶ μέσα κανένας κακὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μας πάρῃ.

— Καὶ πῶς θὰ ἔμβῃ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Νά, ὅπως ἐμδήκαμεν καὶ 'μεῖς. — Καὶ θὰ μας τραβήξῃ ἀπὸ τὰ πόδια;

— Ναί. . . — Οὐ! πᾶμε, πᾶμε νὰ φύγουμε!

Πρέπει νὰ πᾶμε 'στὴν θεία Κατίνα. Εἶνε μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ τὸ Παρίσι;

["Επετα συνέχεια]
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρέβραβι ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝ Η ΜΑΜΜΑ ΣΟΥ ΑΚΟΜΑ ΖΗ

"Αν ἡ μαμμά σου ἀκόμα ζῇ, μ' εὐγνωμοσύνη προσευχήσου.

Δὲν ἔχουν ὅλοι ἐδῶ 'ς τὴ γῇ τὴν εὐτυχία τῇ 'δικῇ σου,

"Αν ἡ μαμμά σου ἀκόμα ζῇ, ἀγάπα τὴν μὲ τὴν καρδιά σου, τὰ μάτια τῆς σὰν κουρασθούσιν, νὰ κλείσῃ μὲς 'στὴν ἀγκαλιά σου.

Αὐτὴ, ἀφ' ὅτου ἦλθες 'ς τὴ γῇ, σ' ἀγάπησε μὲ τὴν ψυχὴ τῆς,

'Σ ἐκοίμιζε 'ς τὴν ἀγκαλιά, σ' ἐξύπναγε μὲ τὸ φιλὶ τῆς.

Σὰν ἀρρωστήσης ἀγρυπνᾷ, αὐτὴ, πού σ' ἔκαμε μὲ πόνο, Καὶ ὅταν ὅλοι σε ξεχνοῦν, δὲν σε ξεχνᾷ ἡ μαμμά σου μόνο.

Εἰς τὴ μαμμά σου χρεωστᾷς τὴν γλώσσα, πούχεις ἰδική σου, Σοῦ σταύρωσε τὰ χέρια αὐτὴ, καὶ σοῦμαθε τὴν προσευχή σου.

Αὐτὴ σ' ἐδίδαξε, μικρὸν, τῆς ἀρετῆς τὸν θεῖον νόμο, 'Σ αὐτὴ καὶ μόνο τὸ χρωστᾷς, ἂν εἶσαι 'ς τοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο.

Κι' ἂν ἡ μαμμά σου πειὰ δὲν ζῇ, καὶ δὲν μπορῇς νὰ τὴν λατρεύῃς, "Ομως 'ς τὸν τάφο τῆς μπορεῖς λίγα λουλούδια νὰ φυτέλῃς.

"Αγίος ὁ τάφος τῆς μαμμᾶς! τῆς γῆς οὐράνια θέσι μόνη! Γονάτιζε 'πάνω 'ς αὐτόν, ὅταν ἡ λύπη σε πλακώνῃ.

["Εκ τοῦ Γερμανικοῦ.]
Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

"Ενας κ. ο. υ. τ. ὁς ἦλθεν εἰς τὸν ἱερεᾶ τῆς ἐνορίας του καὶ τοῦ εἶπε μὲ κάτω-χρον πρόσωπον, ὅτι εἶδεν ἕνα φάντασμα.

«Ποῦ καὶ πότε;» ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς. — «Χθὲς βράδῃ ἀπεκρίθη ὁ δειλὸς, ἐπερ-νοῦσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τῆς εἶδα τὸ φάντασμα.»

— «Καὶ τί σχῆμα εἶχε; εἶπεν ὁ ἱερεὺς. — «Νά, μού ἐφάνη σὰν ἕνα μεγάλο βῆδι.» — «Πῆγαινε 'στὸ σπίτι σου καὶ μὴ βγάλῃς μιλιὰ δι' αὐτὸ, εἶπε τότε ὁ ἱερεὺς. Εἶσαι πολὺ δειλὸς ἄνθρωπος. . . Φαντάσου ὅτι σ' ἐτρόμαξεν ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ σου!»

—

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον:

ΠΡΟΑΣΟΝΙΚΙΟΥ

ἢ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ Κωστῆ Παλαμῆ. Μετὰ προλόγου ὑπὸ Σπυρίδωνος Λάμπρου.

Τόμος ἐκ 400 περίπου σελίδων, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος· ἐκτυπῶνται ἥδη, καὶ τιμᾶται ἡ ἀδετος φρ. 3, 30. — Χρυσόδετος φρ. 8

Διὰ δὲ τοὺς προαποστέλλοντας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου τὸ βραδύτερον τιμᾶται: ἡ ἀδετος φρ. 3. καὶ Χρυσόδετος φρ. 4, 30.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κωστάκης. — Τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου. Μανώλη;

Μανώλης. — Νά, μὲ ξυλοφορτώνει ἅμα τοῦ ἀνακατεύει τὰ χαρτιά του.

Εστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιλτιάδου

Μεταξὺ ψευδολόγων:

"Ο Α' — "Ενας συμμαθητὴς μου ἔχει τόσον ὀξείαν τὴν ὄρασιν, ὥστε διαβάζει βιβλίον εἰς ἀπόστασιν πέντε μέτρων!

"Ο Β' — Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε! "Ενας συμμαθητὴς 'δικός μου εἶδεν εἰς τὸ πέλαγος πλοῖον, ἐνῷ δὲν ὑπῆρχε τίποτε. . .

Εστῆλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα.

ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ «ΠΡΟΑΝΤΑ ΤΟΝ ΝΙΚΙΟΥ»,

"Ως ἦτο ἐπόμενον, βροχηδὸν μού ἔρχονται αἱ παραγγελίαι διὰ τὸν προσεχῆ τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μου, ὁ ὁποῖος θὰ περιέχῃ τὸ ἔκτονον μυθιστόρημα, «Πρόας ὁ Νικίου, ἢ ὁ Μαθητὴς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους.» Τὸ βιβλίον ἤρχισεν ἥδη νὰ ἐκτυπῶται εἰς 2,000 ἀντίτυπα. Ἀλλ' ἂν κρῖναι ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν φίλων μου καὶ ἐκ τῶν μέχρι σήμερον παραγγελιῶν, τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ καλυφθῇ πολὺ πρὸ τῆς 15 Ἰουνίου, οὕτως ὥστε διὰ τοὺς ἀργότερα ἐγγραφομένους δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἀντίτυπα. "Οσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐκασφαλίσουν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Προάντος, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ κάμουν τὴν παραγγελίαν των ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶν νὰ περιμένουν τὴν δευτέραν ἔκδοσιν, — καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἔχουν τὸ βιβλίον κατὰ τὰς διακοπὰς.

Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου διανέμεται καὶ Δελτίον Παραγγελίας. Ἀς τὸ συμπληρώσουν καὶ ἂς μού το στείλουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου δ-ση τὸ δυνατόν ταχύτερον, ὅσοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ μείνουν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος.

ΔΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΥΣΙΟΥ

Τὸ ζήτημα τῆς στασιμότητος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἄλλην

πρόδοσιν τοῦ φύλλονος μας, ἀνεκινήθη καὶ ἄλλοτε. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ὁ Τορπιλλῆς μου ἔγραψεν ὅτι, συγκρίνων παλαιούς μου τόμους πρὸς νέους, παρατήρησεν ὅτι, ἐνῷ καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἡ πρόοδος εἶνε μεγάλη καὶ καταφανής, μόνον αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις αἱ δημοσιευόμεναι τώρα εἶνε κατώτεροι τῶν δημοσιευόμενων ἄλλοτε. Ἀνεκίνησα δὲ τότε τὴν παρατήρησιν τοῦ Τορπιλλῆτος, μὲ σκοπὸν νὰ κινήσω τὴν φιλοτιμίαν τῶν σημερινῶν φίλων μου, πρὸς μίμησιν τῶν παλαιῶν των συναδέλφων, οἱ ὁποῖοι μού ἔστειλαν τόσον ὥραϊας καὶ πρωτοτύπους Πνευμ. Ἀσκήσεις, — διότι ἀνέκαθεν ὡς γνωστὸν, ἡ σύνταξις τῶν Ἀσκήσεων ἦτο καὶ εἶνε ἀναταθειμένη εἰς τοὺς συνδρομητάς.

Τὴν αὐτὴν παρατήρησιν μού κάμνει τώρα καὶ ὁ Λούσιος, ἐξακολουθῶν νὰ εὐρίσκῃ τὴν στήλην τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀναιμικὴν καὶ ἀτροφικὴν, ὑπερβαίνουσαν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀγιορίτας Ἀσκητάς κατὰ τὴν νηστείαν! Μὲ τὴν διαφοράν ὅμως ὅτι ὁ Λούσιος δὲν περιορίζεται εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ μού υποδεικνύει συγχρόνως καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας, στέλλων δόκλῃρον τετράδιον μὲ ἰδικὰς του Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Εἶπε δηλαδή καθ' ἑαυτὸν ὁ Λούσιος: «Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» ἄρα εὐθύνομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἀτροφίαν τῆς στήλης τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Τὴν βλέπω, τὴν ἀναγνωρίζω καὶ τὴν ὁμολογῶ, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει νὰ τῆς χύσω ὀλίγας σταγόνας αἵματος ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, θὰ ἐργασθῶ, θὰ κοπιᾶω, θὰ κάμω τὰς καλλιτέρας ἀσκήσεις πού ἠμπορῶ καὶ θὰ τὰς στείλω πρὸς δημοσίευσιν. Ἄν το εἰποῦν αὐτὸ ὅλοι, ἐτελείωσε! Τὸ αἷμα θὰ κυθῇ ἄφρονος εἰς τὴν ἀσθενή στήλην, καὶ ἡ ἀναιμία θὰ ἐκλείψῃ.»

Καὶ πράγματι, αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας μού ἔστειλεν ὁ Λούσιος, ἀποτελοῦν ἐργασίαν πρώτης τάξεως. Δὲν περιωρίσθη εἰς τὰ μέχρι τοῦδε εἶδη, ἀλλ' ἔβαλε τὰ δυνατόν του νὰ ἐπινοήσῃ, νὰ δημιουργήσῃ καὶ νέα. Αἱ Ἀσκήσεις τοῦ λοιποῦ εἶνε διττῶς πρωτότυποι: πρῶτον διότι εἶνε ὅλοι ἰδικοί του, δευτέρον διότι αἱ περισσότεραι εἶνε νέου εἶδους. "Επειτα εἶνε καὶ τόσον πολλαί, ὥστε μὴνας δόκλῃρους θὰ ἠμπορούσα νὰ δημοσιεύω ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτάς, — καθὼς εἶνε μάλιστα ὅσαι ὥραϊαι, εὐφρεῖς καὶ ἄξια δημοσιεύσεως.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Λουσιῦ ἐπιθυμῶ νὰ μιμηθῶν ὅσοι οἱ δυνάμενοι (διότι βέβαια δὲν εἶνε τοῦ τυχόντος ἡ σύνθεσις Πνευμ. Ἀσκήσεων.) Καὶ διὰ νὰ λάβετε ἄμέσως μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ Λουσιῦ, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεως τὰς ὁποίας μού ἔστειλε καὶ θὰ πληρώσω δόκλῃρον στήλην, — τὴν ὥραϊοτέραν βεβαίως ἐξ ὅσων ἐδημοσίευσεν κατὰ τὴν Περίοδον ταύτην.

"Ορεῖται νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ ἄλλοι φίλοι μού στέλλουν κάποτε ἐπιτυχέστατας καὶ ὅλως πρωτοτύπους Ἀσκήσεις. Εἰς τὸ ἐξῆς ὅμως ἐπιθυμῶ, — κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Λουσιῦ, — αἱ ἀποστολαὶ των νὰ εἶνε συχνότεραι καὶ συστηματικότεραι. Τότε μόνον θὰ εἰμπορεύμεν νὰ καυχώμεθα καὶ διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις μας, ὅπως δικαίως καυχώμεθα δι' ὅλα τὰ ἄλλα.

Τί ἀστείον τὸ πᾶνμα τῆς Σανθῆς Νησιωτοπούλας! Ἡθέλησε νὰ τυπώσῃ καὶ αὐτὴ ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ψευδώνυμόν της — κατὰ τὴν ὥραϊαν συνήθειαν τῶν φίλων μου, — καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν χαρτοπώλην τὴν παραγγελίαν. Ἀλλ' ἐκείνος μὴ γνωρίζων περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἐκλαθὼν τὸ ψευδώνυμον ὡς ὀνοματεπώνυμον, τὸ ἐτύπωσεν ὡς ἐξῆς: Σανθὴ Νησιωτοπούλου. Φαντασθῆτε τώρα τὴν φούρκαν τῆς Σανθῆς Νησιωτοπούλας! Φίλε Β. Ε., κατὰ λάθος σοῦ εἶχα ἐγκρίνῃ τὸ ψευδώνυμον Σηματοφόρος, ἐν ὃ τοῦτο ἀνήκει πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλον φίλον μου ἐκ Σύρου — ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶδες, παίζει τόσον ρόλον εἰς τὴν Σ'. Κυριακήν. — "Ὡστε ἐκ τῶν σήμερον προτεινόμενων ψευδωνύμων σοῦ ἐκλέγω τὸ: Τ-

μητικὴ Σπᾶθη. Φίλησέ μου καὶ αὐτὴν τὴν Κωνσταντιανὴν Ἑλληνοπούλαν.

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου, κατὰ τοὺς πρώτους τρεῖς μῆνας τοῦ 1898 (Ἰαν. Φεβρ. καὶ Μάρτ.) ἐπρότειναν ἀνταλλάγην Μικρὸν Μυστικῶν 354 συνδρομητῶν πρὸς 1166. Ἐκ τούτων 31 πρὸς τὴν Ναυτοπούλαν, 25 πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Σηματούλαν, 19 πρὸς τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, 16 πρὸς τὸν Ταπεινὸν Ἰορ, ἀνδ 15 πρὸς τὸν Κόντε Παπαδάκην καὶ τὸν Ἑλπιδοφόρον, ἀνδ 14 πρὸς τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα καὶ τὸν Ἀρχιζιζάνιον, καὶ οὕτω καθεξῆς. Δὲν εἶνε ὥραϊον πρᾶγμα ἡ στατιστικὴ;

Πολλοί, πλείστοι φίλοι μου καὶ αὐτὴν τὴν ἐδομάδα μού γράφουν περὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ἀγοριῶν καὶ Κοριτσιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μου ἀρέσει νὰ διακρινώμεθα τὰ ζητήματα, δὲν θαποσπᾶσω τίποτε ἐκ τῶν ἐπιστολῶν των, οὔτε θὰ τοὺς ἀναφέρω. Ἀπλῶς θὰ τοὺς στείλω ἀπὸ ἕνα γλυκὸν φίλιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην, εἰς σημεῖον δὲν ἔλαβα τὰς ἐπιστολάς των, — ἐκτὸς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ προτάσεις ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, διότι αὐτοὶ θὰ ἐνοήσουν ὅτι ἐλήφθη ἡ ἐπιστολὴ των ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προτάσεως. Τοῦτο χάριν οἰκονομίας χώρου.

Βύρων Ν. Βουτυρά, τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον προτείνεις, τὸ ἔχει μία φίλη μου. "Ὡστε σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἕν ἄλλο.

"Ο κ. Φαίδων, Φωτοδόλον Ἀστρον ἀνέγνωσε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πρὸς αὐτὸν ὥραϊοτάτην ἐπιστολήν σου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ «Ἑμας» τῆς Ἀθῆνας, καὶ σὲ συγχαίρει ὅχι μόνον διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἀττικὴν φύσιν λατρίαν σου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἐκφράσεις.

Σερηνευμένη Ἑλληνοπούλα, εἶπα εἰς τὸν κ. Ἐνδοπούλον ὅτι θέλει εἶνα νέον τὸν Μονόλογον, διὰ νὰ τὸν ἀπαγγεῖλῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὅπως ἀ

Υπὲρ τῆς προτάδεως τοῦ Μικροῦ Τυμπατιστοῦ μου γράφουν ἀκόμη : ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος, ὁ Πατριδὸς Σποριγίτης, τὸ Ἀστρον τῆς Αὐγῆς, ἡ Κόρη τοῦ Αἰγίου, Κλέοδος ὁ Φιλομήτωρ, ὁ Γερραῖος Ἀργοαυτής, ἡ Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα, ὁ Ὀλυμπιονίκης, ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ (μὲ μίαν ἐξαισίαν ἀληθῶς-ἐπιστολήν, πού λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω) ὁ Κεραυνὸς (δι' αὐτόν, ἀτομικῶς ὁ Πολυδύνης Ξεράκης, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογράφιαν μου καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμόν μου τοὺς νέους μου φίλους : Συριατὴν Ἀμαζόνα (Σ. Α.) Κορυφὴν τοῦ Αἰγίου (Μ. Β.) Ἀρχιδαιμόνιον (Κ. Σ.) Ἀκοίμητον Ἀηδόνα (Μ. Κ.) Βαρδαλαμπύμπαν (Ε.) Ἀμυδρὰν Λάμψιν (Κ. Μ.) Βασίλισσαν Ζηροβίαν (Ε. Δ.) Ἀνθος τῆς Ἰαπωνίας (αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Ἀρχορτα τοῦ Κόσμου (Ι. Ι.).

Μικροὶ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν : ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου μὲ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα, Ναυτοπούλαν καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ὁ Ἀεροναύτης τῶν Βοσγίων μὲ τὴν Γερραίαν Σουλωτίσσαν, Τοξότιδα Ἀρτεμιν, Ἰωάνναν Μαρκέτη, Ποιητικὸν Νάρκισσον καὶ Ἀεροναυτοπούλαν — ὁ Χρυσόμμαλλος Λέων μὲ τὸν Σπασιμένον Φεγγίτην, Ἀγροπολογιστάτον καὶ Φιλόσοφον Ἀραξαγόραν — τὸ Ἀνθος τῆς Αὐγῆς μὲ τὸν Μικρὸν Τυμπατιστήν καὶ Ἀνθος τῆς Ἀρατολῆς — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις μὲ τὴν Μακαρονάδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Ἀεροστροβίλον — ἡ Λευκὴ Πόλις μὲ τὴν Νεαρὰν Καλλιτέχνηδα — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μὲ τὸ Ἑθνικὸν Λύκειον — ὁ Τίσις τῆς Νυκτὸς μὲ τὴν Βοώπιδα, Ἀνδρεῖον Ἀργοαυτήν, Ἀνεμώνην, Θεὰν τοῦ Ζαπτείου καὶ Γαλατὴν τοῦ Αἰγίου — ἡ Λευκὴ Περιστερὰ μὲ τὴν Μαγεμένην Ἀκρογυαλίαν, Κῆμα τοῦ Δονάδεως, Κυανόλευκον Σημαίαν καὶ Ἰσπότην τῶν Ἀνέμων — ὁ Κεραυνὸς μὲ τὸν Γερραῖον Δέσβιον, Ἀσμοδαῖον καὶ Ἀνδρεῖον Εἰζωνόν — τὸ Σκηπτρον τοῦ Διὸς μὲ τὸν Πῖφ Πάφ, Δελφίνα τοῦ Εὐδείου, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Ἰωνικὴν Ἀκτὴν — ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας — τὸ Μῆνταρωτὴς μὲ τὴν Ξενητευμένην Ἡπειρώτισσαν Πιστὸν Στρατιώτην, Ἀρχιζιάνιον καὶ Νεραῖδαν Μαντιοῦράναν — ὁ Σπασμένος Φεγγίτης μὲ τὸν Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τρεχαργυροπούλον, Ἀφρόεσσαν καὶ Τηρίαν — ἡ Ἀνθισμένη Πασχαλιὰ μὲ τὸν Ποιητικὸν Νάρκισσον, Ναυτοπούλαν καὶ Ἰωάνναν Μαρκέτη — ὁ Ἰσπότης τῶν Ἀνέμων μὲ τὴν Γερραίαν Σουλωτίσσαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Τῶν Μπουλ, Ἀνδρέαν Δ. Κοντουριώτην, Περσέα, Φιλαμονα, Χειμωνιάτικην Διακάδα, Δεσποινίδα Αἰὴ Χοδὴν Τσάγκη, (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Α. Ν. Ἐμπεριόκη, Φύλλον Τριανταφύλλου (ἐγγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἀστεῖόν σου καὶ ἴσως τὸ χρησιμοποίησω.) Εὐγενίαν Χατζηδημητρίον, Νέμφην τοῦ Βορρᾶ, Φωτοβόλον Ἀκτίνα, Ζοφερόν Μεσαίωνα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Πιστὸν Στρατιώτην (εὐχαρίστως περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου.) Ἑλληνοπούλαν (αἱ ἐπιστολαὶ σας λαμβάνονται τακτικὰ. ἔστειλα τὴν δέσμη.) Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην, Ἡλ. Γρηγοροπούλον (θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας πολλὰς ἀπὸ

τὸ εἶδος τῆς πρώτης Μαχικῆς Εἰκόνας.) Ἀγερνόν, (αἱ πληροφορίαι σου εἰς τὸ προσεχὲς διότι καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχει χρόνος.) Ἑλληνοπούλαν (ἂν διπλασιασθῇ τὸ φύλλον θὰ διπλασιασθῇ καὶ ἡ συνδρομὴ, ἀλλῶς δὲν γίνεται.) Μικρόβιον (τὰ λέγει δια ὁ Ὁδηγὸς τοῦ συνδρομητοῦ, εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον. Κεφ. Ζ') Ναυτοπούλαν, Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλας (τὸ βιβλίον, περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς ἐξηγητή.) Δέαρ (ξέρω κέγῳ, ὅποια πρωτοπροσβάσῃ.) Δημ. Κωνοφόρον, Καφρηέα (ἐγὼ δὲν ἔχω τόπον νὰ παντῶ ἐκτενῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς, καὶ ὅπαντῶ εἰς τοὺς ξένους.) Βίγλαν (ἔστειλα πόσον μὲ συγκινοῦν πάντοτε αἱ ἐκφράσεις σου!) Ψιτ-Ψιτ (δὲν περρίζει ἀρκεῖ νὰ γίνεται ἡ ἀντικατάστασις τοῦ γράμματος δι' ὁλοκλήρου τῆς συλλαβῆς.) Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (ἔστειλα τὸ βραβεῖον ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου.) Χιονοσκεπὲς Ὅρος (ἡ λύσις δεκτὴ) Σκηπτρον τοῦ Διὸς (ὁ Ἀναβίας θὰ φανῇ, μὴν ἀνησυγῇς.) Κεραυνὸν (τὰς ἐπιστολάς σου τὰς ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· ἀλλ' εἶνε δυνατόν νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς δια; ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ ποιηματάκι σου ἐκείνου μοῦ ἤρεσε πολὺ.) Τίσις τῆς Νυκτὸς (ὦ, τί ὥραϊα ἐκδρομὴ!) Τροάραν, Κοραὴν Γ. Σουλιάρην (σὲ παρακαλῶ νὰ συλλυπηθῇς θερμῶς καὶ ἐκ μέρους μου τὴν ἀγαπητὴν μου Μαρίκαν Σαλιάρην διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς τῆς πατρὸς.) Ζήτωνα τὸν Στωϊκὸν (ἔστειλα) Πάντοτε Φαιδρὰν (ἀπαντανίας, αἱ ἐπιστολαὶ σου μὲ μαγεύουν.) Φελόην, Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ (ἔγινες καλὰ;) Μικρὸν Τυμπατιστήν, Διονύσιον Φαραζούλην, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα (μερικὰ ἀπὸ τὰ ὥραϊα ποῦ μοῦ γράφεις σήμερον θὰ δημοσιεύσω προσεχῶς.) Συριατὸν Ἰσπότην (ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σου, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἀπὸ τώρα.) Μερόπην Μαρίνον (εὐχαριστῶ διὰ τοὺς πόσους θερμούς ἐπαίνους.) Ἀτταβίριον Ρόδον, Σαρδανάπαλον (ἔστειλα.) Ἐσθινὸν Ἀστρον, Εὐτέρπην (ἡ ὁποία ἤλλαξε τὸ ψευδώνυμόν σου πολὺ ἐχάρην διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς τῆς.) Φάλλορτα Ρύακα, Ταταγραφίαν Κορην, Κατραπακίαν, Ὑδωρ τῆς Στυρίας, Θαλασσίαν Ἀδραν. κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῇ μας: εἰς 50 κτλ., ἂν ἵκασται περίγει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

265. Στοιχειογράφος.

Ἀφῆστέ με ὅπως εἰμι, φύσει ὀκνηρὸν, θὰ μένω... Βάλε μου τώρα κεφάλι, ἔγκλημα φρικτὸν νὰ γίνω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φύλλου Τριανταφύλλου

266. Αἶνιγμα.

Εἶμαι κάτι που καὶ τῶχαις καὶ γυρεύεις νὰ το εὑ-

Κ' ἐνῶ λέγεις τὸνομά μου, ποῖον εἶμαι δὲν ἤξευ-

Πλὴν εὐκόλως διὰ νὰ μ' εὔρης, θὰ σου φάλλω τὸν

αὐτόνομά μου χαραγμένον κῦρταζε ἐπὶ μέτωπόν

μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τυμπατιστοῦ

267. Δικτυωτόν.

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ αναγινώσκεται ὀρθογραφικῶς καὶ καθένας εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν τὸνομα μυθογράφου, εἰς τὴν δευτέραν τὸ ὄνομα μεγαλονόμου, εἰς τὴν τρίτην τὸ ὄνομα χώρας Εὐρωπαϊκῆς, καὶ εἰς τὴν τετάρτην γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

268. Μεταδυναλαβιδμός.

Μὲ τὸ ὄν ἂν με ζητήσης,

Ἐστὴν Γραφὴν θὰ με ἰδῇς.

Μὲ τὸ ὄν ἂν με βλήγῃς,

Ἐνα Ποιητὴν θὰ εὕρῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φωτίδος καὶ Λαύρας

269. Κρυπτογραφικόν.

12345678 = Ποιητής.

23425 = Χώρα τῆς Ἀσίας.

3578 = Ἰερὸν.

45325 = Κράτος τῆς Εὐρώπης.

52278 = Ὅρος καὶ πόλις.

67473 = Ἄνθος.

7885 = Ὅρος.

85665 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀποστόλου Καραπαναγιώτου.

270—274. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων ὁμοίων καὶ πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: **φακός, ἀργία, ἀρθρ, αἷμα, μονάς.**

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αὐγερινού

275—277. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1. — Δέων βάτραχον θυρωδῶς καὶ ζῶντα ἰδὼν κατεπάτησε.

2. — Ἡσάπιγξ ἤκει νὰ ἐγερθῶσι οἱ στρατιῶται.

3. — Ἐχεις νουν καὶ ὦτα ὥστε ἄκουε τὰς συμβουλὰς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσαίου

278. Ἀκροδοιοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης:

1, Ἀρχὼν Λαοῦ. 2, Ζῶον. 3, Νομοθέτης. 4,

Ἀρχαία πόλις. 5. Ὑπνωτικὸν καὶ δηλητήριον.

6, Ἀναγκαῖον εἰς ζῶα καὶ εἰς φυτὰ. 7, Μουσικὸν ὄργανον. 8, Θεὰ. 9, Νῆσος Αἰγαίου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων

279. Ἀπροδόκιπτον.

Πῶς ὀνομάζεται ὁ Ἀκόλουθος ἐκείνος τοῦ Ξέρξου, ὅστις πλησίον του ἰστάμενος, ἐκράτει τὰς στρατιωτικὰς του διόπτρας, διὰ νὰ θεᾷται ὁ κύριός του τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιανίου

280. Δογοπαίγιον.

Ποῖον ζῶον ἔχει (ὄχι ὅμως ὀλοκλήρῃ) ὄδνα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσαίου

281. Φωνεντόλιπον.

Μ-πθμ-λλτρ κ-δντ

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰριδος.

282. Ἑλληποδυόφωνον.

Απω-η-οα-ω-υε-αι-ο-σωω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμάτου Ἑλλήνου

283. Γρίφος.

Ω ! ω ! εὐ ! εὐ ! + 6 νυνννν Σοῦ !

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουσιού.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 14 Μαρτίου ἔ. ἔ.

122. Πάδος, γάδος. — 123. Ἀρχων, Χάρων.

124. ΠΡΩ-ΤΕ-ΣΙ-ΛΑ-ΟΩ. — 125. Σ

ΤΕ -ΡΕΝ-ΤΙ-ΟΣ

ΣΙ -ΤΙ -ΖΩ

ΛΑ -ΟΣ

ΟΣ

ΜΥΣ

ΚΥΡΟΣ

ΜΑΡΦΟΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

126—129. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Κ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Κύρας, κενός, κάπρος, κλημα. — 130. ΕΡΜΗΣ (1, βέλως. 2, Ἀρίων. 3, σμάραγδος. 4, Ρήνος. 5, Ἰσπανία). — 131. ΡΗΝΟΣ (1, ὀρεφῇ. 2, μῆλον. 3, Ἀναβίας. 4, ΠΟσειδῶν. 5, Ἀσία). — 132. ΠΛΑΤΩΝ, ΑΡΚΤΟΣ (1, Πραξιτέλης. 2, Ἀλφίσα. 3, Ἀλκιβιάδης. 4, Τίτος. 5, Ὄρεος. 6, Νῆσσα). 133. Τὸ ὥρολόγιον ἔχει λεπτά, ἐνῶ ὁ πένης δὲν ἔχει. — 134. Ἀποβία μεγίστη τὸ φοβεῖσθαι τοὺς νόμους.